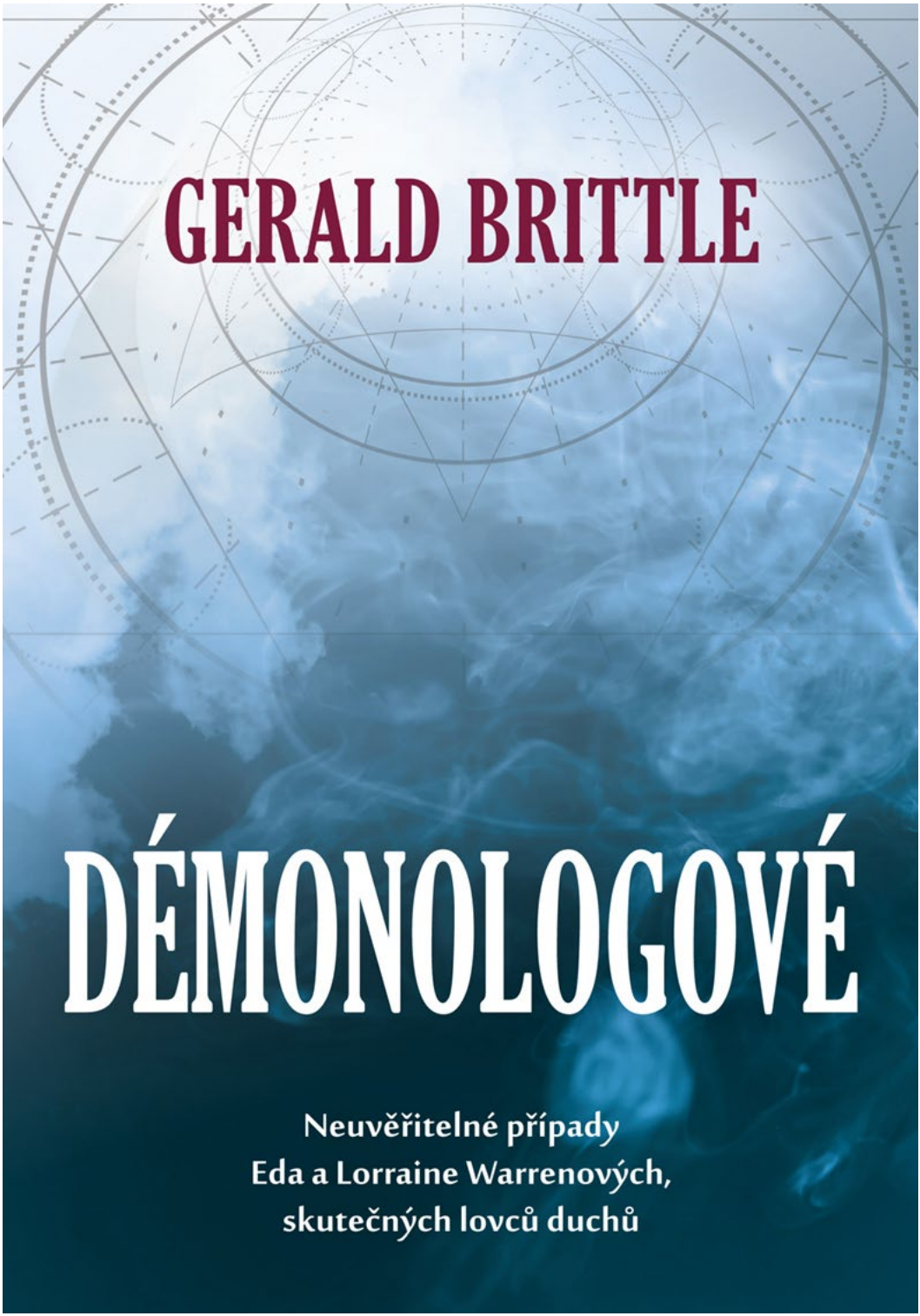

GERALD BRITTLE
DÉMONOLOGOVÉ
Neuvěřitelné případy
Eda a Lorraine Warrenových,
skutečných lovců duchů

Démonologové

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Gerald Brittle
Démonologové – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

GERALD BRITTLE

DÉMONOLOGOVÉ

Neuvěřitelné případy
Eda a Lorraine Warrenových,
skutečných lovců duchů

Obsah

Předmluva autora 9

Úvodní slovo 13

1. Tajemství Amityville 17
2. Umění a přízraky 37
3. Annabelle 65
4. Nadpřirozené jevy 85
5. Kouzelnická kniha jako vánoční dárek? 101
6. Bytosti mimosvětského původu 119
7. Infestace: Začátek procesu 139
8. Oprese: Vyjevení strategie 161
9. Útok na rodinu 185
10. Vysvobození 203
11. Luciferův sluha 227
12. Duch se vrací 245
13. Duše jako rukojmí 259
14. Enfieldské hlasy 283
15. Ještě jednu otázku, prosím 305

Pro M. M.

Herečka Vera Farmigová, nominovaná na ocenění Akademie filmového umění a věd (Oscar) o tom, jak se připravovala na roli Lorraine Warrenové ve filmu *V zajetí démonů* (The Conjuring):

> **Při přípravě na tuto roli jsem se spoléhala především na tuto knihu. Zjistila jsem, že navzdory její popularitě je velmi obtížné ji sehnat. Nedá se srovnat s žádnou knihou, kterou jsem kdy četla. Je to kniha o mystické teologii. Dozvíte se v ní o tom, jak a proč dochází k různým mystickým jevům.**
>
> **Když jsem ji četla, byla jsem často k smrti vyděšená. Strašně jsem se bála. V předmluvě se sice mluví o tom, že není nebezpečné ji číst a že „v poznání je síla". Budiž. Pokaždé, když jsem ji otevřela, mě ale stejně zachvátila hrůza. Radši jsem ji nikdy nečetla u sebe doma. Dokázala jsem ji číst kupodivu jenom v letadle. Je to zvláštní, ale jenom tam jsem se cítila v bezpečí.**
>
> Vera Farmigová

Předmluva autora

Není možné připravit čtenáře v několika odstavcích na to, co ho čeká v této knize. Tento text totiž obsahuje zcela unikátní materiály, které přesahují rámec duchařských příběhů a kratochvilných historek o podivných aktivitách ve strašidelných domech. Ukazuje, že rozměr hrůzy a zla je nejen reálný, ale že jeho působení se zcela vymyká naší představivosti.

To, co bychom ale měli v této předmluvě zdůraznit, je fakt, že všechny informace uvedené v knize jsou pravdivé. Jedná se o skutečné případy, které se staly reálným osobám a až na několik výjimek se odehrály v polovině nebo na konci sedmdesátých let 20. století. Velká péče byla věnována tomu, aby byly z archivu manželů Warrenových vybrány právě ty kauzy, jež se opírají o svědectví vysvěceného kněze či exorcisty, nebo, u několika známých případů, o důvěryhodná a ověřená svědectví hlavních aktérů zachycená na magnetofonový záznam. Je třeba též zdůraznit, že popisy jevů zachycených v této knize nejsou nijak zveličené. Už jen omezený prostor vyhrazený jednotlivým kauzám znemožňuje přehnané zabíhání do detailů, které bývají často ohromující.

Hlavním cílem knihy není podávat detailní rozbory daných případů, mást čtenáře komplikovanými souvislostmi ani jim předkládat pouhé přepisy záznamů hlasů a zvukových projevů duchů. V tomto textu mohly

být zpracovány také úplně jiné příběhy a způsob jejich prezentace mohl být mnohem děsivější. To, co ale čtenáře nakonec šokuje nejvíc, je síla poselství Eda a Lorraine Warrenových. V dnešní době najdeme asi stěží důvěryhodnější zdroj informací o fenoménech spojených s výskytem duchů a nadpřirozených sil. Warrenovi zasvětili svůj život nezištně studiu, učení a zkoumání této oblasti a jejich zkušenosti byly zdokumentovány a dosvědčeny mnoha duchovními, rabíny, lékaři, zástupci médií, policisty a uznávanými experty na parapsychologické jevy.

Ed a Lorraine Warrenovi v této knize vyprávějí otevřeně a upřímně o svých osobních zkušenostech a odkrývají neuvěřitelná tajemství skrytá za bizarními jevy, k nimž dochází v domech postižených aktivitou spirituálních bytostí. Určují kategorie duchů, kteří dokáží posednout člověka, a popisují příznaky přítomnosti typického poltergeista. Mystické principy prezentované Warrenovými v rámci jejich výkladu byly pečlivě prozkoumány a ověřeny a jejich výroky jsou v souladu s teologickými autoritami a oficiálními akademickými texty o démonologii a exorcismu. To, co Warrenovi svým vyprávěním obecně sdělují, je výzvou našemu chápání života, smrti a místa člověka na zemi.

Čtenář by ale při tom všem neměl zapomínat, že k přímému či násilnému zasahování vnějších spirituálních sil do lidského života dochází jenom velmi vzácně. Člověk dokáže svými vlastními silami dosahovat triumfů nebo páchat ohavnosti, a je proto nezodpovědné svalovat vinu na nadpřirozené síly, když hlavní chyba spočívá v nás samých. Proto bychom neměli předpokládat, že se s jevy a poruchami popsanými v této knize budeme setkávat na každém kroku. Výklady a analýzy manželů Warrenových se týkají pouze těch případů, kdy se skutečně prokázalo, že se jedná o nadpřirozený jev, a kde byl příslušný agent jednoznačně identifikován.

Kvůli potenciálnímu nebezpečí přesné replikace specifických situací jsou jednotlivé případy v některých kapitolách prezentovány ve formě rekonstrukcí rozhovorů s Edem a Lorraine Warrenovými, během nichž svými slovy popisují inkriminovanou událost, a jejich vyprávění mohou

být pak doplněna dalšími svědectvím přímých účastníků nebo magnetofonovým záznamem z místa, kde se příslušný jev odehrál. Jména, adresy, místa a další identifikační údaje byly v několika případech z důvodu ochrany identity svědků či obětí změněny. Všem osobám a rodinám, jejichž jména či zážitky jsou zmíněny v této knize, chci vyjádřit svou upřímnou vděčnost a víru, že se jejich námaha a strádání tímto odhalením alespoň trochu transformují a přinesou pozitivní výsledky.

V neposlední řadě je třeba zmínit, že text této knihy byl čten, korigován a upřesněn dvěma římskokatolickými exorcisty, jimž chci touto cestou oficiálně vyjádřit uznání a poděkovat za jejich kompetentní vedení. A můj hluboký dík patří také mé ženě a rodičům – jejich neochvějná podpora dokáže měnit svět.

Gerald Brittle

Úvodní slovo

Potkat sympatické lidi, kteří se i uprostřed velkých obtíží a zmatku dokáží chovat příjemně, je opravdu mimořádný zážitek. A potkat sympatické lidi, již se přitom ještě zajímají o problémy a zranění druhých – ať už se jedná o újmu psychickou, či duchovní –, je vždy jedinečným a vzácným darem.

V dnešní době plné neklidu, úzkosti a nestability je inspirující být v kontaktu s lidmi, kteří komunikují v duchu klidu a respektu k ostatním bez ohledu na rasu, víru, etnický původ nebo náboženské postoje. Právě takoví jsou totiž manželé Ed a Lorraine Warrenovi, kteří k nám promlouvají skrze stránky této knihy.

S Edem a Lorraine jsem se setkal při návštěvě jejich farnosti v Connecticutu. Jak se přede mnou postupně odvíjel příběh jejich života, docházely mi jasně dvě zásadní skutečnosti. Zaprvé – že je to dvojice soucitných, milujících, zbožných a realisticky uvažujících lidí obdařených mimořádným darem intelektu, ducha a duše. Zadruhé – že jsou oddaní boji za ochranu a osvobození lidí, kteří se dostali do zajetí negativních sil či vlivů. Jejich snaha o vysvobození těchto zajatců zla je svatá a úctyhodná aspirace a zodpovědná profese, jíž věnovali pětatřicet let studia, zkoumání a pečlivého, vědecky přesného zaznamenávání a analyzování. Jejich osobní dar

duševního a duchovního rozlišování a vroucí modlitby je vedl k pravidelným konzultacím s duchovními, díky čemuž mohli využít podpory církve a její moci nad silami zla.

Jako katolický kněz jsem obzvlášť dojat upřímností, pokorou a rozvážností, které z tohoto manželského páru vyzařuje, a duchem shody, jenž je provází.

Tváří v tvář rebelujícím a zlým vlivům, které usilují o zničení či maření Božího plánu na dočasné i věčné blaho člověka, je pokora klíčem k pravdě, jež poráží klamné síly zla. Jak Starý, tak Nový zákon mluví jasně o lži Satana a jeho démonů. Bůh tak varuje člověka před Satanovým lhaním. Pravda je jádrem Božího slova určeného člověku.

Pro člověka, který věří v Boha Bible, je démonické uctívání a vzývání zlou, pohanskou praxí, jež se rozhodla vzdorovat Bohu. Někdy je Bůh prostě ignorován, někdy je vysmíván prostřednictvím jistých rituálů a vzývání. Jindy dochází přímo k rouhání vůči Bohu. Tyto praxe a „hry", které jsou součástí démonického uctívání, jsou opravdu nebezpečné, což ukazuje i příběh Warrenových. Tato nebezpečí ale nejsou pouze náhodná – jsou zcela reálná a mohou mít dalekosáhlé důsledky. Naše životy mohou být samy o sobě plné různých nástrah a některé jsou ukončeny vraždou nebo různými „nehodami", a je proto maximálně neopatrné zahrávat si se silami, jež nemáme pod kontrolou a kterým vůbec nerozumíme.

Bůh Bible je Bohem pravdy a popisuje Satana jako Otce lží. Abychom se otevřeli Božím pravdám a Jeho slibům, je nutné být pokorný. Žít v duchu Jeho pravdy znamená být v bezpečí před hrozícím zlem, které vede k destrukci.

Osobně doufám, že všichni, kdo si přečtou toto poselství, budou dojatí ušlechtilou sounáležitostí Eda a Lorraine Warrenových a otevřou svá srdce a životy spásnému Duchu našeho Boha Lásky.

Reverend John C. Hughes, M.S.

Duch (*spirit*): Nadpřirozená, netělesná, rozumová bytost či osobnost, za normálních okolností zpravidla považovaná za neviditelnou pro lidské smysly, která se ale dle své libosti může nechat spatřit, projevující se často nepříjemnou, hrozivou či člověku nepřátelskou aktivitou.

Oxfordský slovník angličtiny

1. Tajemství Amityville

V pracovně Eda Warrena v okrese Fairfield byl slyšet jenom tikot starožitných hodin odměřujících s mechanickou přesností pomalu plynoucí čas. Jinak bylo úplné ticho. Byla hluboká, chladná a temná noc v Nové Anglii.

Ed Warren, zamyšlený prošedivělý padesátník seděl u psacího stolu, který osvětlovala jen jedna mosazná lampa, a pracoval. Obklopovaly ho stovky knih. Většina z nich byly tituly se zvláštními, tajemnými názvy odkazujícími na mysteriózní učení zvané démonologie. Nad psacím stolem visely fotografie mnichů a hrozivě se tvářících exorcistů zachycených na nějakém místě, které připomínalo klášter. Ed pracující v nočním tichu svého pokoje prožil opravdu děsivý den, který ale neměl bohužel zdaleka za sebou.

Těsně před třetí hodinou prastarý mechanismus ozubených kol ožil a ozvala se řada cvakavých zvuků, jež se po chvíli rozvlnily ve tři chmurné, rezonující údery kovového zvonu. Při třetím úderu zvedl Ed oči od papíru, naslouchal zvukům z temnoty a pak začal znovu psát. Tři hodiny ráno, hodina duchů, hodina Antikrista. A v následujících okamžicích, aniž by to předem tušil, unikl Ed Warren jisté smrti.

Před několika hodinami se Ed a Lorraine Warrenovi vrátili do svého domu v Connecticutu poté, co byli požádáni, aby vyšetřili případ údajného

„strašidelného domu“ na jižním pobřeží Long Islandu, příjemné rezidenční oblasti na předměstí New Yorku. Tento dům zakoupili v prosinci 1975 manželé George a Kathleen Lutzovi a někdy kolem Vánoc se do něj nastěhovali i se svými třemi malými dětmi. Rok předtím, než Lutzovi dům koupili, nejstarší syn předchozího majitele zavraždil šest spících členů své rodiny. Tento hrůzný čin spáchal 13. listopadu 1974 ve 3:15 ráno puškou ráže 9 mm.* Dne 15. ledna 1976 prchli Lutzovi z domu a tvrdili, že se stali obětí nadpřirozených sil, které se na tomto místě začaly projevovat. Byl to případ, který později vešel ve všeobecnou známost jako *Horor v Amityville*.

Na konci ledna 1976 se začal o případ zajímat tisk a v reakci na vyprávění členů Lutzovy rodiny o bizarních zážitcích v domě byli povoláni odborníci, aby případ prošetřili. Těmito odborníky byli právě Ed a Lorraine Warrenovi. Warrenovi byli vybráni proto, že byli již nějakou dobu řazeni mezi nejvýznamnější americké specialisty na výzkum nadpřirozených jevů a spirituálních entit. Během tří desítek let svého působení v této oblasti vyšetřili Ed a Lorraine přes tři tisíce případů paranormálních a nadpřirozených jevů.

Média se dožadovala odpovědi na otázku, jestli je v tomto domě nějaký „duch“.

Odpověď, kterou Warrenovi předložili veřejnosti po třídenním vyšetřování, ale nikdo nečekal. A nebudila příliš důvěru.

„Ano,“ uzavřeli tehdy Warrenovi své vyšetřování. „Podle našeho názoru byla v domě přítomna skutečně jakási *duchovní entita*, *spirituální bytost* (*spirit* – pozn. překl.) a pronásledovala Lutzovu rodinu. Ale,“ zněl překvapivý závěr, „*nebyl* tam přítomen *žádný* duch (*ghost* – pozn. překl.).“

Co znamenalo toto paradoxní vyjádření? Znamenalo to snad, že jsou ještě jiné duchovní entity než duchové?

Je to neuvěřitelné, ale odpověď Warrenových na tuto otázku zní: ANO.

„Jsou dva druhy duchovních entit, s nimiž se lze setkat u autentických nadpřirozených jevů,“ vysvětlovali Warrenovi 6. března 1976. „Jedna je

* *The New York Times*, 15. listopadu 1974.

lidská, ta druhá je nelidská. Nelidský duch je bytost, která nikdy nekráčela po zemi v lidské podobě."

Střízlivá odpověď, kterou zde Warrenovi prezentovali, nebyla jen dobře míněná spekulace, protože přesně před dvěma týdny byli Ed a Lorraine Warrenovi nuceni čelit právě takové nelidské duchovní bytosti, a to přímo ve svém vlastním domě. Tato bytost navštívila nejprve Eda.

Pracovna Eda Warrena se nachází v malé budově o rozměrech menší chatky, která je propojená s hlavním domem dlouhou, uzavřenou spojovací chodbou. Oné osudné únorové noci seděl Ed ve své pracovně a prováděl předběžný rozbor detailů případu z Amityville, když se západka u těžkých dřevěných dveří na konci dlouhé chodby sama od sebe vycvakla a dveře se s hlasitým bouchnutím otevřely. Ozvaly se kroky přibližující se k pracovně.

Ed se opřel o opěradlo a čekal, že vstoupí Lorraine s šálkem kávy, který v tu chvíli zrovna tak naléhavě potřeboval.

„Jsem tady," zvolal Ed. Uplynula ale dlouhá doba a nikdo se neobjevoval. „Lorraine?" zavolal Ed znovu, ale nedostal žádnou odpověď.

Jediné, co uslyšel, byl děsivý, kvílivý zvuk větru někde v dálce. Nebyl to ale typický kvílivý zvuk meluzíny pod římsou, ale spíše hrozivý řev vzdáleného cyklonu. Na rukou mu naskákala husí kůže.

„Lorraine?" zvolal hlasitě. „Jsi tam?" Ani teď nedostal žádnou odpověď.

Jak neblahý zvuk vířícího větru nabýval na síle a intenzitě, Ed si v duchu rychle přehrál několik posledních sekund tohoto podivného jevu. Pak si uvědomil, že se z chodby ozvaly možná jen *tři* kroky – nebyla to kontinuální chůze člověka kráčejícího po podlaze. Něco nebylo v pořádku!

Najednou světlo stolní lampy zesláblo na úroveň plamene svíčky. Pak, z ničeho nic, teplota v místnosti klesla tak, že byla zima jako v mrazicím boxu. Místnost se zaplnila jedovatě čpavým pachem síry.

V obavě, že se jedná o útok nepřirozených sil, otevřel Ed šuplík stolu a vyndal z něj lahvičku se svěcenou vodou a velký dřevěný krucifix. Pak

vstal, udělal několik kroků a vyšel ze své pracovny do předsíně. Jakmile to udělal, vyletěl z chodby děsivý, kuželovitý vír.

Ve spodní části byl špičatý, nahoře širší a byl mnohem černější než přirozená čerň noci. Tato vířící černá hmota přesahovala svou výškou výšku průměrné mužské postavy, pohybovala se po slabě osvětlené místnosti, přesunula se pomalu k Edově levé straně a zastavila se asi tři metry od něj. Ed ji pozoroval a měl dojem, že je najednou ještě černější a hustší než předtím! Samozřejmě, uprostřed víru se začaly objevovat obrysy čehosi. Ta věc se začala projevovat v tělesné formě!

Ed Warren jako zkušený démonolog věděl, že musí jednat rychle a převzít iniciativu dřív, než se ona hrozivá černá masa transformuje v něco mnohem nebezpečnějšího a nepřátelského.

Když Ed pozdvihl kříž, spatřil, že se to rychle mění v hrůzostrašný přízrak s kápí. Ustoupil zpátky. V okamžiku, kdy tak učinil, bytost se dala do vzdorovitého pohybu *směrem* k němu!

Ed se zastavil a už se ani nepohnul, zatímco černá hmota se k němu pomalu blížila. Když se černá masa přiblížila jen na pár stop, Ed ji metodicky a s absolutním odhodláním pokropil svěcenou vodou z lahvičky. Jeho ruka přitom opsala tvar kříže. Pak pronesl prastaré zaříkání: „Ve jménu *Ježíše Krista*, odejdi!“

Několik dlouhých sekund stála černá masa asi třicet centimetrů od kříže, aniž by se pohnula. Pak se začala pomalu stahovat – předtím ale Edovi probleskla jasná vize smrtelné autonehody na dálnici, jejímiž účastníky by se s Lorraine mohli stát. Bytost se pak stáhla do spojovací chodby, odkud se předtím vynořila.

Ed Warren pocítil ohromnou úlevu. Stál zbrocený potem v mrazivě chladné místnosti. Jak se snažil utřídit myšlenky, uslyšel z ničeho nic zvenku agresivní vrčení bojujících zvířat. Okamžitě mu došlo, že se nejedná o žádná bojující zvířata. Skutečnost byla úplně jiná – návštěva ještě neskončila. Ta bytost se jenom přesunula do prvního patra, aby zaútočila na Lorraine!

Ed vyběhl ven z pracovny. Nevydal se spojovací chodbou, ale skoro vyrazil boční dveře vedoucí ven a běžel k zadnímu schodišti domu.

Věděl, že může být pozdě.

Lorraine Warrenová seděla zatím nahoře v posteli a četla životopis Padre Pia, pozoruhodného kapucínského mnicha, kterého mnozí považují za světce. Lorraine bez ohledu na únavu nikdy nespí, pokud její manžel ještě pracuje. Díky celoživotní praxi v oboru nadpřirozených jevů Ed i Lorraine dobře vědí, že nejsou nikdy sami. Nikdy.

Lorraine si v klidu četla, když najednou ucítila, jak celou místnost pokryl děsivý příkrov hrůzy. Odložila knihu, i ona si uvědomila, že je něco špatně. Strašně *špatně*!

„Byla jsem najednou ochromená hrůzou," vzpomíná Lorraine. „Přitom jsem nevěděla, čeho se bojím. Rozhlížela jsem se po pokoji, ale nic tam nebylo. Pak jsem se podívala na naše dva psy, kteří spali vedle postele. Ani se nepohnuli. Jedna věc byla ale zarážející – všechny chlupy na tělech obou zvířat, od hlavy až po ocas, stály v pozoru! Pak se, z ničeho nic, rozpoutalo peklo."

Vířící černá věc, kterou Ed sotva před minutou vyhnal z pracovny, musela projít chodbou a dostala se do domu. Vetřelec ohlašoval svůj příchod hromovými údery, které Lorraine připomínaly „něco jako bušení kladiva na ocelový plech". Každý úder ji rozechvíval a pak – během několika sekund, jako kdyby něco vysálo z místnosti všechno teplo. Lorraine se roztřásla zimou. Hrozivé rány pak ustaly, i ona zaslechla přibližující se vír.

Uslyšela také výhrůžný, bezbožný zvuk přicházející zezdola z průchozí chodby. S hrůzou naslouchala, jak vír vystupuje po schodech, prosvištěl kuchyní, jídelnou, obývacím pokojem…

„Ať už to bylo cokoli, *hledalo* to mě," říká Lorraine. „Co to ale bylo? Proč to tu bylo? Pak najednou do ložnice vlétl černý vířící cyklon a stál přímo přede mnou."

„Nedokázala jsem se zbavit hrůzy, protože jsem cítila, že se ten černý předmět blíží ke mně," vzpomíná Lorraine. „Snažila jsem se pohnout, ale

nešlo to. Chtěla jsem vykřiknout, ale nevydala jsem ze sebe ani hlásku. Cítila jsem takovou zhoubu jako nikdy předtím. Díky své jasnozřivosti jsem věděla, že to je duch smrti. Ale vypadalo to, že to chce víc než jen moji smrt: chtělo to *mě*, mé já, mé bytí."

„Pak se to ještě zhoršovalo," pokračuje Lorraine. „Cítila jsem, že mě to přitahuje do té černé věci. A nedokázala jsem tomu zabránit! Zcela mechanicky jsem udělala jedinou věc, která mě napadla, zavolala jsem Boží jméno a žádala Ho o ochranu. Pak jsem najednou získala i moc udělat znamení kříže – velkého kříže – do vzduchu mezi sebe a tu věc. To ji zastavilo. Tím to ale neskončilo! Nevěděla jsem, co mám udělat dál. V tu chvíli, díky Bohu, do ložnice vběhl Ed. A jakmile se objevil, vír se roztočil a zmizel do vedlejší místnosti, přímo přes zeď, a pak vyletěl komínem. A bylo po všem. Nic nebylo poškozené ani rozbité. Nicméně, tohle bylo naše *první* setkání s tímto nelidským duchem."

To, s čím byli Ed a Lorraine Warrenovi onoho rána nuceni se konfrontovat, nebyl lidský duch. (Nebyli také jedinými svědky podobného jevu. Týž černý vír viděli samozřejmě i jiní lidé.) Bylo to něco horšího než duch, byl to projev poměrně vzácného úkazu známého jako nelidský démonický duch. Nepřirozená bytost, nelidská duchovní entita posedlá negativní, ďábelskou inteligencí zaměřenou na hněv proti člověku a Bohu.

To, čím tato duchovní entita je, co může provést a co její projev může věstit, je předmětem činnosti a zájmu démonologů.

Donedávna o Edu a Lorraine Warrenových věděl pouze úzký okruh podobně zaměřených profesionálů a exorcistů. Jejich práce zůstávala zákonitě mimo pozornost veřejnosti. Warrenovi se drželi záměrně stranou a pracovali soukromě s jedinci, kteří zakoušeli *skutečné* problémy s výskytem duchů nebo pracovali jako vyšetřovatelé na místech, kde docházelo k výskytu podivných a neobvyklých jevů.

Warrenovi začali s výzkumem těchto fenoménů již v polovině čtyřicátých let, teprve v sedmdesátých letech ale jejich práce vešla do povědomí

širší veřejnosti. Vypadalo to, že Warrenovi byli skoro všude, kde docházelo k nějakým bizarním či strašidelným aktivitám. Například v roce 1972 byla v jedné rezidenci ve West Pointu zaznamenána aktivita ducha sluhy, který zemřel v 19. století a který strašil místní hosty. New York Times později informovaly o tom, že to byli právě Warrenovi, koho armáda povolala, aby se této podvratné duchovní bytosti postavil a učinil přítrž jejím vylomeninám.

Na začátku roku 1974 se Warrenovi ocitli opět v hledáčku médií. Tentokrát se o nich hovořilo v souvislosti s exorcismem, jejž provedl jeden římskokatolický kněz v domě zpustošeném neviditelnými výtržníky, kteří dokonce útočili i na lidi! Ještě téhož roku se Warrenovi ocitli opět ve zprávách na nejmenovaném televizním kanále, když byla v jednom domě v Nové Anglii zaznamenána podivná aktivita „poltergeista". „Příčina těchto narušení…" vysvětlil Ed zasvěceně. „byla v obou případech démonického původu."

Teprve od roku 1976, kdy se Ed a Lorraine zapojili do vyšetřování dalšího případu „démonické aktivity" v Amityville, se ale začala veřejnost intenzivně zajímat o jejich mimořádnou činnost v oblasti výzkumu nadpřirozených jevů.

Kdo jsou ti nenápadní manželé, kteří se objevují na fotografiích v novinách? Co to je za lidi a jak žijí? A co je podstatou jejich práce?

Někoho možná napadne, že lidé zabývající se démonologií musí být temní, Ed a Lorraine Warrenovi ale nejsou ani okultisti, ani excentrici a nejsou to ani náboženští fanatici, kteří se vydali na nějakou pofidérní křížovou výpravu. Naopak – Warrenovi nevnímají život ani trochu negativně. A je jasné, že je to *právě jejich pozitivní přístup*, díky čemu jsou ve své práci tak úspěšní.

Ed Warren se narodil v září 1926 v Connecticutu. Je to silný, hřmotný a dobrácký chlapík se širokým hrudníkem. Vypadá spíš jako prodavač z hokynářství někde na rohu ulice než jako démonolog. Je naprosto skromný a neokázalý a nepůsobí ani trochu dojmem, že by disponoval nějakým

tajemným věděním a skrytou mocí. Je klidný a tolerantní. Vyzařuje z něj aura kompetence, již nacházíme často u lidí, kteří se ke svým poznatkům dopracovali namáhavými a spletitými cestami.

Lorraine Warrenová se narodila v lednu 1927 jen pár kilometrů od bydliště svého budoucího manžela. Je štíhlá a atraktivní a na její tváři se každou chvíli objeví úsměv. Na základě jejího vzhledu, který připomíná typickou paní domu z Nové Anglie, vždy pečlivě upravenou a oblečenou podle poslední módy, by asi málokdo soudil, že disponuje schopností hluboké jasnozřivosti a že funguje jako médium pracující v jemném transu. Lorraine je přitom obdařena i biblickým darem rozlišování duchů, o němž hovoří svatý Pavel ve svém Prvním listě Korintským.

Ed a Lorraine tvoří společně srdečný, šťastný manželský pár. Je jim něco mezi padesáti a šedesáti a nejsou jenom partneři, ale vládne mezi nimi jedinečné přátelství a výrazně pozitivní pohled na život. Díky tomu, co zažili a naučili se v průběhu své nevšední kariéry, ale získali i moudrost, jíž jejich vrstevníci zpravidla nedosahují.

Asi nás nepřekvapí, že otázka, kterou dnes lidé Edovi a Lorraine nejčastěji pokládají, zní: „Co se tehdy *skutečně* stalo v Amityville?“ Ačkoli neexistuje stručná odpověď, jež by dokázala vysvětlit tento případ, nejobšírnější vysvětlení poskytli Warrenovi při dobročinné přednášce v létě 1978 v jejich rodném městě Monroe v Connecticutu.

Přednáška se konala v čistém a kultivovaném sále městské budovy. Byl nádherný, voňavý srpnový večer a deset minut před začátkem přednášky byl sál zaplněný do posledního místa. Posluchači, na které nezbylo místo, si posedali v postranních uličkách na zem. Všichni mezi sebou živě debatovali. Všude kolem byla slyšet slova jako *duch* nebo *exorcismus*. Vypadalo to, že ten večer znali všichni nějakou duchařskou historku, o niž se chtěli podělit se svým sousedem.

Na pódiu jsou dva menší přednáškové pulty, každý s malým chromovým mikrofonem. Přesně v osm hodin se světla v hledišti ztlumí, hlasy publika přejdou do vzrušeného šepotu a za chvíli už vchází na pódium

Warrenovi. Lorraine má na sobě dlouhou tartanovou sukni, nařasenou halenku a černou sametovou vestu. Ed má modré sportovní sako a barevně sladěnou tartanovou kravatu.

„Dámy a pánové, dnes bychom se Ed a já s vámi chtěli podělit o naše zážitky, které jsme získali v takzvaných strašidelných domech, o nichž se v poslední době psalo v novinách. Chtěli bychom vám ukázat, co jsme v těchto domech objevili, a prodiskutovat také některé informace o případech, kde byla možná komunikace s duchy přítomnými na těchto místech."

Ed kývne na promítače, který vypíná osvětlení jeviště. V sále se hned ozvou vyděšené výkřiky. „Ale ne, budou jenom promítat fotografie," ozve se malá dívka, která se pohodlně uvelebí v sedadle.

„Tady vidíte jeden *takový* dům," prohlásí Ed, když se na plátně objeví první snímek. „Tento dům řadíme do zmíněné kategorie proto, že ta přátelsky vypadající žena, která stojí u okna v přízemí, je duch."

A tak začíná jejich přednáška… Právě tohle je důvod, proč je Warrenovi pořádají – jejich cílem není vyprávět duchařské historky, ale demonstrovat na konkrétních příkladech, že nadpřirozené jevy skutečně existují, a vysvětlovat, jak a proč k nim dochází.

A Ed to také vysvětluje: „Existence duchů není záležitost víry. Je to věc důkazů. Otázka vlastně nezní, *jestli* k těmto jevům dochází, ale spíše *proč* k nim dochází. A proč tak neuvěřitelně vlezle a dotěrně zasahují do lidských záležitostí."

Důvod, proč začali Warrenovi pořádat veřejné přednášky, je třeba hledat zhruba na konci šedesátých let. Tehdy se uprostřed všeobecného experimentování s alternativními životními styly vynořil i znovuobjevený zájem o okultismus. Dveře do „podsvětí", které byly po více než století uzavřené, se z ničeho nic otevřely dokořán, což mělo za následek drastický nárůst nahlášených jevů spojených s negativním spirituálním působením. Warrenovi byli skoro okamžitě zahlceni zprávami o údajných případech napadení či posednutí negativními duchy.

Většina z dotčených osob byly osoby ve věku univerzitních studentů. Tyto závažné skutečnosti Warrenovy mírně znepokojily a vedly je k rozhodnutí začít pořádat přednášky v univerzitních kampusech po celé zemi, při nichž budou varovat studenty před nebezpečími okultismu. Svá tvrzení přitom dokládali celou řadou dokumentů a důkazů – diapozitivy, fotografiemi, magnetofonovými záznamy i fyzickými artefakty – a ve svých posluchačích přitom zanechávali nesmazatelný dojem. O jejich přímé zkušenosti a výzkumy se postupem času začala zajímat i širší veřejnost.

Ačkoli jsou přednášky Warrenových i dnes zaměřeny primárně na posluchače z řad vysokoškolských studentů, Warrenovi v rámci svých časových možností vystupují i na shromážděních v různých městech nebo hovoří v rádiu či televizi. Díky své upřímnosti a bohatým zkušenostem se stali velmi populárními. Jejich uvolněný, informativní a věcný styl dokázal přesvědčit mnoho skeptiků a přivést je k víře. Ačkoli Ed a Lorraine nabízí jasná a zřetelná vysvětlení spirituálních jevů, jsou si také vědomi své zodpovědnosti a závažnosti svých tvrzení. Warrenovi prostě neříkají nic, co by si předtím neověřili a co by nemohli doložit věrohodnými důkazy a dokumenty.

Během connecticutské přednášky publikum tiše naslouchalo výkladu Warrenových. Ed a Lorraine rozebírali jednotlivé případy spirituálních jevů a své komentáře ilustrovali promítanými diapozitivy zachycujícími duchy, světelné fenomény, případy levitace či zhmotnění předmětů. (Dan Greenburg ve své knize *Something's There* /Něco tam je/ prohlásil, že když Warrenovi řeknou, že viděli ducha, tak ho doopravdy viděli!). Když výklad skončil a světla v sále se rozsvítila, zvedly se okamžitě desítky rukou zvědavých tazatelů.

Přirozenou součástí každé veřejné přednášky manželů Warrenových jsou i otázky a odpovědi, které následují vždy po hlavním výkladu. V této části si lidé mohou sami ujasnit některé sporné a nepochopitelné problémy, protože se mohou Warrenových na cokoli zeptat a na svou otázku

dostanou přímou odpověď. Pro Eda a Lorraine je to jako přátelský rozhovor souseda se sousedem.

„A teď, když jste všichni připraveni na to přestěhovat se do strašidelného domu," pobaví Ed auditorium, „můžeme položit první otázku." Postaví se starší muž s brýlemi se zlacenými obroučky.

„Jsem dost starý na to, abych mohl být váš otec, Ede Warrene, ale za celý svůj život jsem neviděl žádný z těch *jevů*, o nichž tady mluvíte. Vy jste někdy viděl nějakého ducha? Viděl jste na vlastní oči ty levitující předměty?" Muž se zase posadí.

„Během svého života jsem viděl mnoho, opravdu mnoho materializovaných duchů," odpoví Ed do mikrofonu. „Duchy, které jste dnes večer viděl na těch snímcích, jsem vyfotografoval buď já osobně, nebo mi přitom pomáhali specialisté na psychickou fotografii, kteří se podíleli na vyšetřování. Tento rok se vlastně chystáme do Anglie, kde se chceme pokusit vyfotografovat také Hnědou Lady z Raynham Hall – tedy Lady Dorothy Walpole, což je jeden z nejznámějších anglických duchů. Nedaleko odtamtud je Borley, místo, které je prý nejpostiženější nadpřirozenými jevy v celé Anglii. Já i Lorraine jsme na vlastní oči viděli i legendární jeptišku z Borley, jak kráčí po cestě. Tentokrát se ji pokusíme i vyfotografovat."

Ed usrkne ze sklenice s ledovou vodou a pokračuje: „Co se týče levitace – ano, viděl jsem nejrůznější druhy levitací. Ty případy, které jsem vám dnes večer ukazoval, byly démonické aktivity, nebyli to lidští duchové. Během tohoto případu jsem viděl levitovat třeba dvousetkilovou lednici. Jindy jsem viděl, jak se televizní přijímač na konzoli vznesl pomalu do vzduchu a pak se s ohlušujícím výbuchem zřítil na zem. Přitom ani jedna elektronka nebyla rozbitá!"

Ed ukáže na vysokou blond dámu, která se postaví, aby položila další otázku.

„V *Hororu v Amityville* cituje autor starou pověst, že zlá duchovní bytost nemůže přejít přes vodu," zeptá se. „Je to pravda?"

„Ne, to je jen stará pověra," vysvětlí jí Ed. „Spirituální entity nejsou vázány fyzickými omezeními – ostatně ani vzdáleností. Už jen tím, že *myslíte* na nějakou spirituální entitu, ji k sobě přitahujete."

Lorraine dá slovo dospívajícímu mladíkovi, který sedí hned u pódia. „Co myslíte tím slovem *nadpřirozený*?" zeptá se.

„Pokud se podíváte do slovníku, zjistíte, že slovo ‚nadpřirozený' znamená aktivitu vyvolanou Bohem nebo Jeho anděly," odpovídá na otázku Lorraine. „Většina lidí ten pojem ale takhle nechápe. Takže my to slovo používáme většinou tak, jak je všeobecně chápáno – tedy jako aktivita způsobená jakoukoli silou či agentem, který není součástí naší tělesné, pozemské říše. Kromě toho, fenomény způsobené *nelidskými* duchovními entitami, jsou označovány také jako *nepřirozené* aktivity. Jinak řečeno – jevy způsobené nelidskými duchy mohou být považovány za negativní zázraky."

Ed pak ukáže na ženu uprostřed davu. „Kdybych zítra zemřela," zní její otázka. „stane se ze mě duch?"

„Je to možné," odpoví Ed. „Ale není to pravděpodobné. Kdybyste ale zemřela náhle a neočekávaně – řekněme třeba při nějaké nehodě – a odmítla byste se smířit se skutečností, že jste fyzicky mrtvá, tak byste zůstala připoutaná k této zemi tak dlouho, dokud byste si neuvědomila, že jste mimo hru, tedy že jste mrtvá. Mezitím byste se snažila vyřešit tento problém jako duch a svou vazbu k této zemi byste při tom pravděpodobně realizovala v nějakém dobře známém prostředí – třeba ve vašem domově a podobně. V téhle situaci pro vás nebude problém pohybovat se v něm jako dřív – budete moci vidět a slyšet členy své rodiny stejně jako předtím, oni ale nebudou schopní slyšet vás. ‚Co se děje?' můžete se pak ptát sama sebe. ‚Proč si mě nevšímají?' Může vás to pak začít frustrovat a najdete si nějakou cestu, jak ovládat myslí hmotu – a začnete hýbat s předměty nebo třeba zabouchnete dveře, abyste upoutala něčí pozornost. Přitom se vám samozřejmě podaří jenom to, že svou vlastní rodinu vyděsíte k smrti. A v tu chvíli si obvykle lidé zavolají mě a Lorraine a my pak přijedeme do

vašeho domu, trochu si s vámi jako s duchem promluvíme – tak, abyste dokázala správně odejít."

„Jak jste se původně dostali k případu v Amityville?" ptá se Warrenových opálený gentleman v ragbyovém triku. „A jak se lišil váš postup od postupu ostatních vyšetřovatelů? Co jste při vyšetřování vlastně dělali?" Ta otázka vyvolá v ostatních souhlas a publikum dává hlasitě najevo, že chce slyšet odpověď.

„Vaše dlouhá otázka vyžaduje dlouhou odpověď, pane," varuje ho Lorraine jemně.

„To je v pořádku," zvolá muž do auditoria.

„Tak dobře," začne Lorraine vysvětlovat. „Zapojili jsme se do toho případu poslední týden v lednu 1976, kdy k nám domů volala jedna mladá žena, televizní producentka z New Yorku. Chtěla vědět, jestli máme čas se podívat do jednoho strašidelného domu na Long Islandu. Řekla jsem jí, že možná ano, ale že potřebuju znát víc podrobností. Ona mi pak řekla o vraždách DeFeových v roce 1974 a o zkušenostech rodiny Lutzových v tomto domě. Pak mi ta mladá žena sdělila, že její televizní stanice natáčela práci parapsychologů a dalších odborníků na paranormální jevy, kteří vstoupili do domu poté, co z něj Lutzovi utekli. Nicméně ani po měsíci tito vyšetřovatelé nedošli k žádnému konkrétnímu závěru. Chtěla se nás proto zeptat, jestli bychom v domě neuspořádali seanci a nesdělili jim, jestli za všemi těmi problémy není aktivita nějakých duchů.

Ano, řekla jsem jí, že můžeme dům prozkoumat, ale že seance je trošku něco jiného. Pochopila to. Mezitím jsem zavolala Edovi, který souhlasil s tím, že bude správné pustit se do vyšetřování toho případu.

Když jsme přijeli na Long Island, setkali jsme se nejprve s Georgem a Kathy Lutzovými. Lutzovi přebývali zatím v domě Kathyny matky. George a Kathy mi řekli, že se k tomu domu, který koupili, nechtějí ani přiblížit. Museli jsme jet *k nim* a vyzvednout si klíče. Abychom neměli při vyšetřování žádné předsudky, odložili jsme rozhovor s Lutzovými na později. Položili jsme jim nicméně několik otázek, abychom otestovali jejich

upřímnost a autentičnost. Byli naprosto autentičtí – byli totiž vyděšení k smrti. George nás požádal o jedinou věc. Pokud se opravdu chystáme jít do jejich domu, bylo by od nás velmi laskavé, kdybychom našli kupní smlouvu a přinesli mu ji. Souhlasili jsme a vydali se na místo."

„Dům byl opravdu nádherný," pokračuje Lorraine a narovná si tartanovou šerpu přehozenou elegantně přes sametovou vestu. „Ed zaparkoval auto na příjezdové cestě, vystoupili jsme a obešli budovu kolem dokola, abychom zjistili, jak na nás to místo působí. Pak jsme odemkli a vešli dovnitř.

Když jsme byli uvnitř, nejprve jsme společně s Edem prošli celý dům, jedno patro po druhém. První věc, kterou jsme zaznamenali – dům musel být opuštěn ve velikém spěchu. Na stole byl ještě perníkový domeček připravený na vánoční oslavy. Na stolech i na podlaze jsme viděli staré noviny někdy z půlky ledna 1976. Kuchyňská linka byla plná jídla, lednice byla taky plná. Ve sklepě jsme našli velký mrazák plný proviantu nejmíň za několik set dolarů. Na sušáku bylo pověšené suché prádlo. Bar byl plný nenačatých láhví různých alkoholických nápojů, skříně plné oblečení, obleky, šaty, boty, prostě všechno. Na toaletním stolku v ložnici Lutzových byla spousta šperků. Nechali tam také evidentně i památné předměty, dokonce i album rodinných fotografií, které bylo otevřené, jako kdyby si ho ještě před chvíli někdo prohlížel. Zkrátka a dobře, ten dům vypadal zhruba tak jako váš dům, když jste dnes večer odcházeli na tuhle přednášku. Pokud by si ti lidé celou tu věc vymysleli, tak by tam určitě nenechávali všechny ty věci, včetně různých cenností a předmětů, k nimž měli osobní vztah."

„Součástí našeho vyšetřování byla i seance," pokračuje Lorraine. „Později jsme se do toho domu v Amityville vrátili, abychom v přítomnosti televizních kamer a nahrávacího zařízení provedli noční seanci – jak nás o to předtím požádali. Myslím, že tam nakonec bylo dohromady asi sedmnáct lidí."

„Sezení se účastnila tři psychická média, včetně mě," vypráví Lorraine. „Těmi dalšími byla paní Alberta Rileyová a paní Mary Pascarellaová. Jak

Mary, tak Alberta jsou mimořádně citlivá média pracující v jemném transu. Obě jsou to samozřejmě profesionálky a obě patří mezi naše milované přátele. Před seancí využil Ed náboženské provokace. Věděli jsme, že je tam přítomen nelidský duch a měl být vyprovokován konfrontací se svatými předměty. Nevěděli jsme ale, *jak* zareaguje."

„No, k reakci skutečně došlo," přikývne Ed. „Něco se dělo – nebyly to sice nějaké výrazně hrozivé aktivity – spíš se to odbývalo ve formě fyzických útoků na dobrou polovinu lidí přítomných, především na ty osoby, které během seance plnily nějakou důležitější funkci. Cítil jsem různé tělesné projevy, jako třeba bušení srdce. Tyhle ‚palpitace', jak jsem tomu říkal, jsem cítil ještě asi tři týdny poté, co jsme ten dům navštívili.

Nejmíň polovina z nás zažívala nebo viděla v domě jevy, které nebyly úplně normální. Takže – ačkoli seance skončila celkem fiaskem, to fiasko způsobil nějaký externí agent."

V hledišti, poblíž postranní uličky, vstane tmavovlasá žena. „Někde jsem slyšela, že ten kněz, o němž se píše v knize o Amityville, nikdy neexistoval."

„Madam," odpoví jí Lorraine. „Ten kněz, co se účastnil toho případu, je náš přítel. Velmi dobře ho známe. Nejenže se mu stalo přesně to, co je popsáno v knize, ale zažil ještě mnoho dalších věcí. Otec trpěl mnohokrát v důsledku účasti na tomto případu."

To byla poslední otázka. Warrenovi poděkují divákům a ukončí přednášku. Jako obvykle zůstalo ale mnoho tazatelů neuspokojených. Zatímco polovina posluchačů opouští pomalu sál, druhá půlka se shromáždí kolem pódia a hrne se k Warrenovým.

„Jak víte, že ti démoničtí duchové, o nichž mluvíte, nejsou jen duchové lidí – prostě *obyčejní* duchové?" zeptá se nějaký muž.

„Pane," odpoví mu Lorraine, „na začátku případu někdy nemůžete určit rozdíl mezi negativním lidským duchem a negativním nelidským duchem. Obojí se může chovat extrémně zlomyslně, a někdy tyto entity dokonce působí zároveň. Pouze démonické síly mají ale *moc* vyvolat neuvěřitelné

jevy, jako jsou vznícení různých předmětů, exploze, dematerializace, teleportace nebo levitace velkých předmětů. V případě posedlosti to dá duch navíc jasně najevo. On *řekne*, kdo je. Někdy prozradí své jméno. Pokud posloucháte zvukové záznamy posedlých osob, neměl byste mít problém určit rozdíl mezi lidským a nelidským duchem."

„A proč tady ty záznamy nepustíte?" navrhne jedna žena.

„Dřív jsme posluchačům ty záznamy přehrávali," odpoví Lorraine, „ale ve velké skupině lidí je velké procento osob s příliš receptivní psychikou. Kdybychom je vystavili skutečným jevům, na některé by to mělo negativní účinek."

Warrenovým trvá ještě celou hodinu, než se dokáží dostat ze sevření davu posluchačů a opustit budovu.

Večer po přednášce relaxují Ed a Lorraine doma s přáteli. Proč vlastně zodpovídají při svých přednáškách tolik otázek?

„Otázky jsou součástí programu," odpoví Lorraine. „Když skončíme přednášku, necháme vždycky prostor pro otázky, aby se všichni dozvěděli vše, co je třeba. I když se někdy stane," zažertuje Lorraine, „že se uprostřed noci probudím a slyším v dálce hlas: ‚Ještě jednu otázku, prosím.' Ty přednášky chápeme jako ulici, ve které se jezdí oběma směry. Lidé za námi chodí, aby si nás poslechli, protože je to zajímá. My jim na oplátku nabízíme skoro dvouhodinový brífink. Myslím, že to tak můžete klidně nazvat. Je to jakási informační porada týkající se spirituálních jevů. Nejdřív mluvíme a pak probíhá komunikace prostřednictvím otázek. Svou roli chápeme především jako informační a vzdělávací. To je důvod, proč odpovídáme na všechny otázky."

Proč se dnes lidé tolik zajímají o duchy a nadpřirozené jevy?

„Lidé se vždycky zajímali o okultismus," odpoví Lorraine. „Ale v posledních deseti letech se na veřejnosti objevilo *tolik* informací o působení duchů a výskytu nadpřirozených fenoménů, že je pro mnohé obtížné se s nimi nějak vyrovnat. Ať jste kdekoli, všichni tam četli minimálně *Exor-*